

společnosti. Dle svého obsahu nezřizuje však přímo sám israelitské náboženské obce s příslušnými právy a povinnostmi, nýbrž normuje všeobecné zásady o úpravě israelitských náboženských obcí s jich případnými právy a povinnostmi a v odst. 1 § 28 výslovně stanoví, že v mezích stanovených tímto zákonem upravití je stanovami zřízení a okruh působnosti israelitských náboženských obcí. V následujícím odstavci tohoto paragrafu se pak stanoví pod bodem 4, že tento statut má obsahovati práva a povinnosti příslušníků obce a osob k obci podle § 6 zákona přikázaných.

Stanovení jednacího jazyka dotýká se právních poměrů israelitské obce náboženské a jejích příslušníků na poli práva jazykového a může se vzhledem k cit. ustanovení § 28 odst. 2 bodu 4 zákona č. 57/1890 ř. z. státi jen statutem. Z toho plyne pro sporný případ, že st-lka nemůže usnesení svého představenstva o německém jednacím jazyku pro vnitřní úřadování a zevnější styk opíratí ani o čl. 70 jaz. nař. č. 17/1926 Sb. ani přímo o zákon č. 57/1890 ř. z. a také ani o ustanovení § 15 lit. g) svého statutu, dle něhož může představenstvo stěžující si obce pro sebe a funkcionáře stanoviti a schváliti jednací řád, a že žal. úřad, vyslovil-li ve shodě s úřadem I. stolice, že právní poměry israelitské náboženské obce upravují řádně schválené stanovy a že stanovení jednacího jazyka může se státi jedině změnou, resp. doplněním platného statutu, neporušil zákon.

č. 12.755.

Jazykové právo: Na základě čl. 81 odst. 4 jaz. nař. nemůže úřad naříditi, aby v obecní vyhlášce, kterou obec již vydala nejen v jazyku menšinovém, ale i státním, byl uveden na prvním místě text ve státním jazyku.

(Nález z 2. února 1937 č. 10.626/37.)

V ě c: Obec Městyse Žirče (adv. Dr. Arnošt Back ze Dvora Králové n. L.) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 14. června 1934 o jazykovém právu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu ve Dvoře Králové n. L. z 5. prosince 1933 bylo uloženo stěžující si obci, aby tabulka při vjezdu na obecní cestu v Městysi Žirči, obsahující zákaz jízdy po této cestě pro nákladní auta a těžší povozy v německé a české řeči, byla vyhotovena na základě ustanovení čl. 81 odst. 4 jaz. nař. dvoujazyčně, a to v jazyku státním na prvním místě, poněvadž jde o vyhlášku větší důležitosti a všeobecného rázu. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání proti tomu podanému a na základě čl. 96 jaz. nař. rozhodl, že obec je povinna níže uvedenou vyhlášku vyvěsiti na dosavadním místě v tomto uspořádání:

Zakázáno
pro auta a povozy
těžší 10 q.
Přestupky 50 Kč pokuty.
Obecní rada.

Verboten
Automobile u. Fuhrwerke
schwerer als 10 q.
Uebertretungen 50 Kč Geldstrafe.
Der Gemeinderat.

Dodáno bylo, že tento příkaz jest odůvodněn ustanovením čl. 81 odst. 4 jaz. nař.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí je založeno na právním názoru, že ustanovení odst. 4 čl. 81 jaz. nař., podle něhož při vyhláškách větší důležitosti a všeobecnějšího rázu může úřad státní správy naříditi, aby připojeno bylo znění v jazyku československém i v oněch obcích, jež nespádají pod ustanovení odst. 2 tohoto článku, platí i pro obce, které již podle odst. 2 a 3 téhož článku mají povinnost vůbec vydávati obecní vyhlášky vždy také v jazyku státním, pokud se týká i v jiném jazyku než jednacím jazyku obce. Stížnost, poukazujíc na nespornou okolnost, že Městys Žireč podle posledního sčítání lidu má 55% německého a 45% českého obyvatelstva a že vyhláška již před vydáním příslušného příkazu I. stolice byla vyvěšena dvoujazyčně, na prvním místě německy a pak česky, vytyká uvedenému názoru žal. úřadu nesprávnost v podstatě především proto, že podle znění odst. 4 čl. 81 jaz. nař. má toto ustanovení za účel obyvatelům české národnosti také v obcích, v nichž vyhlášky již bez toho nemusí býti i v českém jazyku vydávány, zprostředkovati vyvěšení vyhlášek větší důležitosti a všeobecnější povahy také v tomto jazyku, má tedy úřad možnost u obcí uvedených v odst. 2 a 3 cit. článku dvoujazyčnost vyhlášek vynutiti již podle čl. 97 jaz. nař., takže pro tyto obce jest ustanovení odst. 4 tohoto článku zbytečné a jeho použití podle jasného úmyslu nařízení nemožné. —

Stížnosti nelze upřítí důvodnosti.

Ze znění odst. 4 čl. 81 jaz. nař. již výkladem gramatickým plyne jednak, že jeho dispozice je řízena obcím, které nespádají pod odst. 2, tedy ostatním obcím, než ve kterých již vzhledem k počtu obyvatel každá obecní vyhláška musí býti vydána vždy také jazykem československým, jednak že při obecních vyhláškách určitého tam blíže vymezeného druhu musí býti připojeno znění v jazyce československém. Jako modalita obsahu této dispozice je stanoveno, že řečená povinnost nastane teprve, když v konkrétním případě ji vysloví zvláštním aktem státní úřad správní, který v tom případě také sám musí dodati československý text vyhlášky, a obec je pak vázána vyvěsiti vyhlášku v tom uspořádání, v němž ji úřad vypravil. Z toho plyne účel, tímto zvláštním ustanovením sledovaný, že v obcích, které nemají již na základě jiného

předpisu povinnost všechny obecní vyhlášky bez rozdílu uveřejňovati vedle znění v jednacím jazyku obce také v jazyku státním, pro obecní vyhlášky zmíněného zvláštního druhu může úřad takovou povinnost založiti konkrétním správním aktem. Podle toho předmětem této dispozice jest, aby k vyhlášce v jednacím jazyku obce vydané připojeno bylo znění v jazyku československém, kdežto dodání textu českého a úprava vyhlášky není samostatným předmětem dispozice, nýbrž jen důsledkem toho, že dvoujazyčnost úřad nařizuje, a nemá proto místa, není-li tu řečené dispozice hlavní. Je proto mylný právní názor úřadu, že je na základě odst. 4 čl. 81 jaz. nař. jako samostatná dispozice úřadu možná úprava uspořádání vyhlášky, když se vydání vyhlášky dvoujazyčné současně nenařizuje buď proto, že taková povinnost obce tu již je, nebo proto, že je dokonce již splněna. Tím padá i názor, že takovou úpravu uspořádání vyhlášky může úřad vysloviti na základě cit. ustanovení i v případech odst. 2 čl. 81 jaz. nař. — —

Č. 12.756.

Stavební právo. — Řízení správní. — Řízení před n s s: I. Újmu, která vznikla straně tím, že pro nesprávné právní poučení podala rekurs nejen na zákonném místě podacím, ale z opatrnosti i na místě jiném, nelze odčiniti zrušením naříkaného rozhodnutí, když žal. úřad rekursy přijal a věcně vyřídil. — II. Z čes. stav. řádu samého neplyne pro sousedy právní nárok na to, aby provedením stavby na sousedním pozemku nebyl jim odnímán příliv vzduchu a světla. — III. Jestliže sousedé vytýkali při stavební komisi nedostatek zastavitelnosti sousedního pozemku jen z toho důvodu, že nebylo provedeno parcellační řízení, nebyli zkráceni ve svých právech, když stavební úřad ne- uvažoval, není-li nezastavitelnost onoho pozemku způsobena jiným důvodem.

(Nález z 3. února 1937 č. 10.632/37.)

Prejudikatura: ad II. 1508/22, 4811/25, ad III. 10.193/32.

Věc: MUDr. Karel H.-H. a MUDr. Max P. v Mariánských Lázních proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. června 1934 o povolení přístavby.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Městský úřad v Mariánských Lázních výměrem ze 17. října 1932 udělil zúč. straně Bernhardu T. povolení, aby k zadní frontě svého domu čp. 64 přistavěl na zahradní parcele č. kat. 128 dvouposchod'ovou budovu a provedl určité adaptace v dosavadní budově.

Proti tomuto rozhodnutí podali dnešní st-lé Dr. Karel H.-H. a Dr. Max P., kteří jako sousedé vznesli při komisi proti přístavbě námítky, odvolání k okr. úřadu v Mar. Lázních, který výměrem z 31. ledna 1934 odvolání to zamítl.

Další odvolání st-lů bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnostech podaných proti tomuto rozhodnutí uvažoval nss takto: